

Cartea Urantia

<< [Capitolul 174](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 176](#) >>

Capitolul 175

Ultimul discurs de la templu

175:0.1 (1905.1) ÎN ACEASTĂ după-amiază de marți, după ora două, Iisus a ajuns la templu în compania a unsprezece apostoli, a lui Iosif din Arimatia, a treizeci de greci și a altor câțiva discipoli, și a început să rostească ultimul său discurs în curțile sacrului edificiu. Acest discurs constituia ultimul lui apel către poporul iudeu și acuzarea finală împotriva îndârjiților dușmani care căutau să-l, nimicească - scribii, fariseii, saducheii și principalii conducători ai Israelului. În timpul dimineții, diversele lor grupuri au avut ocazia de a-i pune întrebări lui Iisus; în cursul acestei după-amieze nu i-a mai pus nimeni nici o întrebare.

175:0.2 (1905.2) Când Maestrul a început să vorbească, curtea templului era liniștită și ordonată. Schimbătorii de bani și negustorii nu mai îndrăzniseră să intre în templu de când Isus și mulțimea excitată îi alungaseră cu o zi înainte. Înainte de a începe discursul său, Isus a privit cu blândețe acest auditoriu care urma să asculte în curând discursul său public de adio de milă față de omenire, însoțit de

ultimul său denunț împotriva falșilor învățători și a conducătorilor intoleranți ai iudeilor.

1. Discursul

175:1.1 (1905.3) ”Eu am fost cu voi timp îndelungat, am bătut țara în lung și-n lat, proclamând iubirea lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Numeroși sunt cei care au văzu lumina zilei și care au intrat, prin credință, în împărăția cerurilor. În legătură cu aceste învățături și cu aceste predici, Tatăl a înfăptuit multe lucrări minunate, mergând până la a învia morții. Mulți dintre cei bolnavi și năpăstuiți au fost vindecați pentru că aveau credință. Dar toate aceste proclamații ale adevărului și ale acestor vindecări de boli n-au deschis ochii celor care au refuzat să vadă lumina, a celor care au decis să respingă această evanghelie a împărăției.

175:1.2 (1905.4) ”În toate aceste moduri, compatibile cu îndeplinirea voii Tatălui meu, apostolii mei și cu mine am făcut tot posibilul pentru a trăi în pace cu frații noștri, pentru a ne conforma exigențelor rezonabile ale legilor lui Moise și ale legilor Israelului. Noi am căutat constant pacea, dar conducătorii Israelului n-au vrut-o. Respingând adevărul lui Dumnezeu și al luminii cerului, ei se pun de o parte cu greșeala și cu întunericul, între viață și moarte, între adevăr și greșeală.

175:1.3 (1905.5) ”Mulți dintre voi nu au crezut în învățăturile mele și au intrat deja în bucuria și în libertatea conștiinței filiației lor cu

Dumnezeu. Voi mi-ați fost martori că eu am oferit această filiație cu Dumnezeu întregii națiuni iudee, chiar și celor care caută acum să mă distrugă. Chiar și acum Tatăl meu încă îi va mai primi pe acești învățători orbiți și pe acești conducători ipocriți, numai să voiască ei să se întoarcă către el și să accepte mărinimia sa. Încă nici acum nu este prea târziu pentru ca acest popor să primească cuvântul cerului și să întâmpine favorabil pe Fiul Omului.

175:1.4 (1906.1) ”Tatăl meu a tratat multă vreme pe poporul acesta cu îngăduință. Generații de-a rândul, noi ne-am trimis profeții ca să îi propovăduiască și să îl avertizeze și, generație după generație, ei au fost omorâți de acești învățători veniți din cer. Și, acum, marii voștri preoți îndârjiți și conducătorii voștri înverșunați continuă să facă exact același lucru. Tot așa cum Irod a provocat moartea lui Ioan Botezătorul, voi vă pregătiți acum să îl omorâți pe Fiul Omului.

175:1.5 (1906.2) ”Cât timp există o șansă pentru ca acești iudei să se întoarcă către Tatăl și să caute salvarea, Dumnezeu lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacob își va ține mâna mărinimoasă întinsă către voi; însă, odată ce vă veți fi umplut cupa voastră de nerăbdare și odată ce veți fi respins definitiv îndurarea Tatălui meu, această națiune va fi lăsată de una singură și va ajunge repede la un sfârșit prea puțin glorios. Acest popor era chemat ca să devină lumina lumii, ca să proclame gloria spirituală a unei rase cunoscătoare de Dumnezeu. Dar voi v-ați îndepărtat atât de mult de înfăptuirea privilegiilor voastre divine pe care mai marii voștri sunt pe cale să comită suprema nebunie a tuturor timpurilor, în sensul că ei sunt pe punctul de a respinge definitiv darul lui Dumnezeu tuturor oamenilor și

pentru toate epocile - revelația iubirii Tatălui care este în ceruri pentru toate creaturile sale pământești.

175:1.6 (1906.3) ”Și, odată ce veți fi respins această revelație a lui Dumnezeu oamenilor, împărăția lui Dumnezeu va fi dat altor popoare, celor care îl vor primi cu bucurie și cu fericire. În numele Tatălui care m-a trimis eu vă avertizez solemn că voi sunteți pe cale de a vă pierde poziția în lume ca popor purtător al drapelului adevărului etern și ca păzitori ai legii divine. Eu vă ofer acum ultima voastră șansă de a ieși în față și a vă căi, pentru a vă arăta intenția voastră de a-l căuta pe Dumnezeu din toată inima voastră și de a intra, ca mici copii și printr-o credință sinceră, în siguranța și în salvarea împărăției cerurilor.

175:1.7 (1906.4) ”Tatăl meu a trudit multă vreme pentru salvarea voastră, iar eu am coborât pentru a vă arăta personal calea. Mulți dintre iudei, dintre samariteni și chiar și dintre gentili, au crezut în evanghelia împărăției; dar cei care ar fi trebuit să fie primii care să înainteze pentru a accepta lumina cerului au refuzat cu încăpățânare să creadă în revelația adevărului lui Dumnezeu - Dumnezeul revelat în om și omul revelat în Dumnezeu.

175:1.8 (1906.5) ”În această după-amiază, apostolii mei stau în fața voastră în tăcere, dar voi veți auzi curând glasul lor rostind chemarea la salvare și îndemnul de a se uni în împărăția cerească ca fii ai Dumnezeului viu. Și, acum îi iau de martori pe discipolii lui și pe credincioșii în evanghelia împărăției, precum și pe mesagerii invizibili care sunt alături de ei, că eu am oferit o dată mai mult, Israelului și conducătorilor lui eliberarea și salvarea. Dar voi

constatați toți că îndurarea Tatălui este disprețuită și că mesagerii adevărului sunt respinși. Eu vă amintesc totuși că scribii și fariseii încă mai ocupă tronul lui Moise; în consecință, și până când Cei Preaînalti care guvernează în regatele oamenilor au izgonit în cele din urmă această națiune și au distrus locul în care sunt mai-marii ei, eu vă sfătuiesc să cooperați cu acești străbuni ai Israelului. Nu este necesar ca voi să participați la planurile lor de distrugere a Fiului Omului, însă, în tot ceea ce privește pacea Israelului, supuneți-vă lor. În toate aceste chestiuni faceți ceea ce vi se cere și respectați esențialul legii, dar nu imitați faptele lor rele. Amintiți-vă că păcatul acestor conducători este acela de a spune ceea ce este bine și a nu-l face. Voi știți bine că acești conducătorii pun pe umerii voștri poveri mari, greu de purtat, și care nu ridică nici măcar un deget pentru a vă ușura de ele vreun pic. Ei v-au asuprit prin ceremonii și v-au făcut sclavi prin tradiții.

175:1.9 (1907.1) ”În plus, acești conducători egocentrice găsesc o mare plăcere în a face lucrările lor bune în așa fel încât să fie văzuți de oameni. Ei fac tot mai multă paradă de evlavie și își lătesc manșeta veșmintelor lor oficiale. Ei caută locurile de onoare la ospete și își pretind locurile de onoare în sinagogi. Ei râvnesc la saluturi elogioase în locurile publice și doresc ca toți oamenii să-i numească rabini. Și, în timp ce caută să fie astfel onorați de oameni, ei pun stăpânire pe casele văduvelor și trag foloase de pe urma slujbelor de la templu. Acești ipocriți se prefac a rosti rugăciuni lungi în public și a da pomeni pentru a atrage atenția concetățenilor lor.

175:1.10 (1907.2) ”Trebuie să îi onorați pe conducătorii voștri și să îi respectați pe învățătorii voștri, dar n-ar trebui să-i dați nici unui om numele de Tată cu sensul lui spiritual, căci unul singur este Tatăl vostru și acesta este Dumnezeu. Nu căutați nici să domniți peste frații voștri în regat. Amintiți-vă ceea ce v-am învățat: cel care vrea să fie cel mai mare dintre voi trebuie să se facă servitorul tuturor. Dacă pretindeți să vă înălțați înaintea lui Dumnezeu, voi veți fi cu siguranță coborâți, dar acela care se smerește sincer va fi în mod sigur înălțat. În viața voastră zilnică nu căutați propria voastră slăvire, ci slava lui Dumnezeu. Subordonați-vă cu inteligență voința celei a Tatăl care este în ceruri.

175:1.11 (1907.3) ”Nu răstălmăciți de cuvintele mele. Eu nu port pizmă mai marilor preoților și conducătorilor care, chiar în acest moment, caută să mă distrugă; eu nu le vreau răul scribilor și fariseilor care resping învățăturile mele. Eu știu că mulți dintre voi cred în taină, și își vor mărturisi deschis loialitatea față de regat atunci când îmi va suna ceasul. Dar cum se vor justifica rabinii voștri, din moment ce ei pretind că vorbesc cu Dumnezeu, și apoi îl resping și îl omoară pe acela care vine să reveleze lumilor Tatăl?

175:1.12 (1907.4) ”Nenorocire vouă, scribi și farisei prefăcuți! Voi ați vrea ca să închideți porțile împărăției cerurilor oamenilor sinceri care nu sunt deprinși cu căile învățăturilor voastre. Voi refuzați să intrați în regat și, în același timp, faceți tot posibilul ca să-i împiedicați și pe alții să intre acolo. Voi stați cu spatele la porțile salvării., și luptați împotriva tuturor care vor să le treacă.

175:1.13 (1907.5) ”Nenorocire vouă, scribi și farisei ipocriți ce sunteți!

Căci, în adevăr, voi veți străbate pământul și marea pentru a face un prozelit și, când ați reușit, voi nu sunteți satisfăcuți până nu l-ați făcut de două ori mai rău decât era ca copil al păgânilor.

175:1.14 (1907.6) ”Nenorocire vouă, capi de preoți și conducători, care puneți stăpânire pe bunurile celor săraci care pretindeți impozite grelele celor care ar vrea să-l servească pe Dumnezeu așa cum cred ei că a poruncit Moise.! Voi, care refuzați să dați dovadă de mărinimie, cum de puteți să mai sperați la lumea ce va veni?

175:1.15 (1907.7) ”Nenorocire vouă, falși învățători și îndrumători orbi! La ce te poți aștepta de la o națiune cât timp orbi îi călăuzesc pe orbi?

175:1.16 (1907.8) ”Nenorocire vouă, care vă prefaceți că faceți legământ! Voi sunteți trișori, căci voi propovăduiți că un om poate să se jure pe templu și să își încalce jurământul, dar oricine a jurat pe aurul templului trebuie să rămână legat de jurământul lui. Voi sunteți cu toți stupizi și orbiți; nu sunteți nici măcar logici în necinstea voastră, căci cine este cel mai mare, aurul, sau templul care se presupune a fi sfințit aurul? Voi mai propovăduiți și că, dacă un om jură pe un altar, aceasta nu înseamnă nimic, dar că, dacă el jură pe darul care este pe altar, atunci este ținut ca datornic. Acolo iarăși, voi sunteți orbi la adevăr, căci cine este cel mai mare, darul sau altarul care a sfințit darul? Cum puteți voi să justificați o asemenea ipocrizie și necinste în fața Dumnezeului cerurilor?

175:1.17 (1908.1) ”Vai de voi, cărturari și farisei și toți ceilalți ipocriți care se asigură că zeciuiesc menta, anisul și chimenul, și în acelaș timp desconsideră chestiunile mai importante ale legii - credința, mila și

judecata! În mod rezonabil, ar fi trebuit să o face-ți pe una dar fără să o lăsați pe cealaltă nefăcută. Voi sunteți într-adevăr conducători orbi și învățători proști; voi cerneți muște și înghițiți cămile.

175:1.18 (1908.2) ”Nenorocire vouă tuturor, care respingeți adevărul și refuzați îndurarea! Mulți dintre voi seamănă cu mormintele albite ale căror exterior pare magnific, dar al căror interior este plin de oseminte și de tot felul de tot felul de mizerii. Iată cum, voi care respingeți cu bună știință călăuzirea lui Dumnezeu, voi le păreți, din afară, oamenilor, ca niște sfinți și drepecți, dar, în interior, inima voastră este plină de nedreptate și de ipocrizie.

175:1.19 (1908.3) ”Nenorocire vouă, falși îndrumători ai unei națiuni! Ați ridicat acolo jos un monument profeților martirizați odinioară, în vreme ce încercați să-l distrugeți pe acela despre care vorbeau ei. Voi împodobiți mormintele celor drepecți, și vă închipuiți că dacă ați fi trăit pe vremea părinților voștri, nu i-ați fi omorât pe profeți; și apoi, odată cu profesarea acestei idei fariseice, voi vă pregătiți să-l asasinați pe cel de care au vorbit profeții, Fiul Omului. În măsura în care faceți aceste lucruri, voi depuneți mărturie contra voastră că sunteți fiii perfizi ai celor care i-au ucis pe profeți. Continuați deci, și umpleți până la refuz cupa condamnării voastre.

175:1.20 (1908.4) ”Nenorocire vouă, copii ai răului! Pe bună dreptate va numit Ioan rasă de vipere, iar eu vă întreb cum puteți voi să scăpați de judecata pe care Ioan a pronunțat-o împotriva voastră?

175:1.21 (1908.5) ”Dar, până și acum, în numele Tatălui, eu vă ofer îndurare și iertare. Chiar și acum eu vă întind mâna prietenească a comuniunii veșnice. Tatăl meu vi i-a trimis pe înțelepți și pe profeți;

pe unii i-ați persecutat, iar pe alții i-ați omorât. Atunci, a apărut Ioan, proclamând venirea Fiului Omului, iar voi l-ați omorât, după ce mulți au crezut în învățătura lui. Și acum, vă pregătiți din nou să vărsați sânge nevinovat. Nu înțelegeți oare că va veni cândva o cumplită zi de încheiere a socotelilor în care Judecătorul întregului pământ va cere poporului său explicații privitoare la maniera în care ei i-au respins, i-au persecutat și i-au omorât pe acești mesageri ai cerului? Nu înțelegeți voi că va trebui să dați seamă de tot acest sânge de oameni drepti, de la primul profet omorât până în epoca lui Zaharia, care a fost asasinat între sanctuar și altar_ dacă voi perseverați pe căile voastre rele, această dare de seamă ar putea fi pretinsă chiar și prezentei generații.

175:1.22 (1908.6) ”O, Ierusalime și copii ai lui Avraam, voi cei care ați dat cu pietre în profeți și i-ați omorât pe învățătorii ce v-au fost trimiși, chiar și acum eu aș vrea să îi adun pe copiii voștri așa cum o cloșcă își adună puii sub aripile ei, dar voi nu vreți asta!

175:1.23 (1908.7) ”Și, acum, îmi iau așadar rămas bun de la voi. Voi ați auzit mesajul meu și ați luat decizia. Cei care au crezut în evanghelia mea sunt deja în siguranță în împărăția lui Dumnezeu.

175:1.24 (1908.8) ”Vouă, celor care ați ales să respingeți darul lui D, vă zic că nu mă veți mai vedea propovăduind în templu. Lucrarea mea pentru voi este înfăptuită. Iată, eu ies acum cu copiii mei, și casa voastră vă este lăsată în paragină.”

175:1.25 (1908.9) Și Maestrul a făcut atunci semn discipolilor să părăsească templul.

2. Statutul individual al Iudeilor

175:2.1 (1909.1) Faptul că conducătorii spirituali și învățătorii religioși ai națiunii iudaice au respins odinioară învățăturile lui Iisus, și au conspirat la provocarea crudei sale morți, n-a afectat cu nimic statutului individual al unui iudeu în poziția lui vizavi de Dumnezeu. Aceste evenimente n-ar trebui să-i incite pe discipolii mărturisiți ai lui Christos să aibă prejudecăți contra iudeilor în calitate de tovarăși muritori. Iudeii, ca națiune și ca grup socio-politic, au plătit din plin prețul teribil de a-l fi respins pe Prințul Păcii. Este mult de când au încetat să mai fie purtătorii de torță spirituali ai adevărului divin pe lângă rasele umanității. Însă aceasta nu constituie o rațiune valabilă pentru a-i face să sufere pe urmașii individuali ai acestor iudei de odinioară persecuțiile pe care li le-au pricinuit unii dintre preținșii discipoli intoleranți, indignați și sectari ai lui Iisus din Nazareth, care era el însuși un Iudeu din naștere.

175:2.2 (1909.2) Această vrajbă și aceste persecuții nesocotite și contrare modelului cristic contra iudeilor contemporani s-au de terminat multe ori prin suferințele și prin moartea vreunui iudeu nevinovat și inofensiv ai cărui strămoși, în vremea lui Iisus, acceptaseră sincer evanghelia apoi au murit cu stoicism pentru adevărul în care ei credeau din toată inima. Un fior de groază trece prin ființele celeste atunci când ele observă pe așa-zișii discipoli ai lui Iisus găsimd plăcere în a persecuta, a hărțui și chiar și a asasina pe descendenții actuali ai lui Petru, ai lui Filip, ai lui Matei și ai altor iudei

palestinieni care și-au dat într-un chip atât de glorios viața ca primi martiri ai evangheliei împărăției cerurilor.

175:2.3 (1909.3) Cât este de stupid și de crud să faci să sufere copii nevinovați pentru păcatele străbunilor lor, greșeli pe care ei le ignoră în întregime și de care nu pot în nici un fel răspunzători! Și aceste fapte rele s-au săvârșit în numele celui care i-a învățat pe discipolii lui să îi iubească chiar și pe dușmanii lor! În prezenta poveste a vieții lui Iisus, era necesar să se descrie maniera în care unii dintre compatrioții iudei l-au respins și au conspirat pentru a provoca moartea sa infamantă. Dar noi îi avertizăm pe toți cititorii prezentei narațiuni că prezentarea acestei povestiri istorice nu justifică în nici un fel ura injustă și atitudinea mentală inechitabilă pe care atâția creștini mărturisitori au menținut-o de-a lungul secolelor contra indivizilor iudei. Trebuie ca credincioșii în regat, cei doisprezece care urmează învățăturile lui Iisus să înceteze să-l mai maltrateze pe Iudeu ca individ considerându-l capabil să-l respingă și să-l răstignească. Tatăl și fiul creator n-au încetat niciodată să-i iubească pe iudei. Dumnezeu nu face deosebire și salvarea le este destinată atât iudeilor cât și gentililor.

3. Reuniunea decisivă a sinedriului

175:3.1 (1909.4) Reuniunea decisiva a Sinedriului a fost convocată pentru această seară de marți la ora 8. Cu multe ocazii anterioare aceasta curte suprema a națiunii iudaice îl condamnase pe Iisus în mod

oficios la moarte. Acest corp august de guvernanți de multe ori hotărâse sa pună capăt lucrării lui, dar niciodată până atunci nu reușiseră să-l aresteze și să-i provoace moartea cu orice preț. Cu puțin înainte de marți 30, Sinedriul așa cum era constituit atunci, a votat oficial în *unanimitate* să-i aplice pedeapsa lui Iisus și Lazăr. Acesta a fost răspunsul la ultimul apel al Maestrului la conducătorii iudei, apel pe care îl făcuse în templu cu numai câteva ore mai înainte. Acest răspuns reprezenta reacția lor de amar resentiment față de Iisus pentru ultima și viguroasa lui acuzație contra șefilor religioși și contra fariseilor și saducheilor îndârjiți în păcat. Condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu (chiar înainte de judecarea sa) a fost replica Sinedriului la ultima ofertă de milostenie cerească, ofertă întinsă națiunii ca atare.

175:3.2 (1910.1) Pornind din momentul acela, iudeii au fost lăsați de unii singuri pe durata scurtei perioadă de viață națională care le rămânea de trăit, și pe care au terminat-o în conformitate cu statutul lor pur uman printre națiunile Urantiei. Israelul îl repudiasse pe fiul lui Dumnezeu care făcuse o alianță cu Avraam. Planul destinat să facă din copii lui Avraam purtătorii de torță ai adevărului în lume se năruise. Alianța divină fusese abrogată, și sfârșitul națiunii ebraice se apropia rapid.

175:3.3 (1910.2) Agenții Sinedriului au primit mandat pentru a-l aresta pe Iisus devreme în dimineața zilei următoare, dar cu ordinul de a nu pune mâna pe el în public. Ei trebuiau să aranjeze să-l aresteze în secret, de preferință pe neașteptate, și noaptea. Înțelegând că el nu va mai reveni să propovăduiască la templu în ziua aceea (miercuri),

conducătorii au ordonat agenților Sinedriului „de a-l aduce pe Iisus în fața înaltei curți iudee, joi, cu puțin înainte de miezul nopții.”

4. Situația la Ierusalim

175:4.1 (1910.3) La sfârșitul celui din urmă discurs al lui Iisus, apostolii au fost lăsați încă o dată în confuzie și în consternare. Iisus revenise la templu înainte ca Maestrul să înceapă teribilul său rechizitoriu contra conducătorilor iudei astfel încât cei doisprezece apostoli au auzit cu toții a doua jumătate a ultimului discurs al lui Iisus la templu. Păcat că Iuda Iscariotul nu putuse auzi prima parte impregnată de mărinimia acestui discurs de adio. El n-a auzit această ultimă ofertă de milostenie către conducătorii iudei pentru că el era încă angajat într-o discuție cu un grup de rude și de prieteni saducheii cu care luase masa și cu care examinase care ar fi maniera cea mai convenabilă de a se disocia de Iisus și de tovarășii săi apostoli. Pe când asculta acuzarea finală a acestor lideri iudei făcută de către Maestru Iuda a luat decizia sa deplină și întreagă de a abandona mișcarea evanghelică și de a se spăla pe mâini de toată întreprinderea. Cu toate acestea, el a părăsit templul în compania celor doi și s-a dus împreună cu ei la Muntele Măslinului, unde, cu tovarășii lui apostoli, el a ascultat discursul fatidic despre distrugerea Ierusalimului și despre sfârșitul națiunii iudee. Pe durata nopții de marți, Iuda a stat cu ei în noua tabără de lângă Ghețimani.

175:4.2 (1910.4) Mulțimea care l-a auzit pe Iisus lansându-și apelul plin de îndurare către conducătorii iudei a trecut apoi la reproșuri usturătoare, frizând o acuzație nemiloasă, a fost nedumerită și derutată. În seara aceea, în vreme ce Sinedriul pronunța pedeapsa sa de moarte contra lui Iisus și pe când Maestrul, așezat cu apostolii lui și cu niște discipoli pe muntele Măslinilor, a prezis moarte națiunii iudaice, tot Ierusalimul se lansase în discutarea serioasă și discretă a unei singure și unice chestiuni: „Oare ce vor să facă cu Iisus?”

175:4.3 (1910.5) La Nicodim acasă, mai mult de treizeci de persoane însemnate iudee care credeau sincer în regat s-au reunit și au discutat de linia de conduită care să fie urmată în cazul rupturii de Sinedriu. Toți asistenții au fost de acord să recunoască public alianța lor cu Maestrul de îndată ce vor primi vestea arestării lor. Și chiar asta au și făcut.

175:4.4 (1911.1) Saducheii, care controlau și dominau acum Sinedriul, erau dornici să se debaraseze de Iisus din următoarele motive:

175:4.5 (1911.2) 1. Se temeau ca nu cumva favoarea populară tot mai mare acordată de către mase lui Iisus să pună în primejdie existența națiunii iudaice printr-un conflict posibil cu autoritățile romane.

175:4.6 (1911.3) 2. Zelul lui Iisus pentru reforma templului reducea în mod direct veniturile lor; epurarea templului afecta încasările lor.

175:4.7 (1911.4) 3. Ei se simțeau responsabili de păstrarea ordinii și se temeau de consecințele unei ulterioare expansiuni a noii și ciudatei doctrine a lui Iisus privitoare la fraternitatea oamenilor.

175:4.8 (1911.5) Fariseii aveau motive diferite pentru a dori ca Iisus să fie trimis la moarte. Ei se temeau din următoarele motive:

175:4.9 (1911.6) 1. El se ridicase într-o opoziție eficientă față de influența lor tradițională asupra poporului. Fariseii erau ultraconservatori, și încercau un violent sentiment contra acestor atacuri, presupuse fundamentale, contra prestigiului lor de învățători religioși dobândit de timp îndelungat.

175:4.10 (1911.7) 2. Ei susțineau că Iisus încălca Legea, că arătase un dispreț total pentru sabbat și pentru numeroase alte exigențe ceremoniale și legale.

175:4.11 (1911.8) 3. Ei îl acuzau de blasfemie pentru că el făcea aluzie la Dumnezeu ca fiind Tatăl său.

175:4.12 (1911.9) 4. Și, acum, ei erau cumplit de porniți contra lui din cauza ultimei părți din predica sa de adio pe care o rostise în dimineața aceasta în templu, și în care îi acuzase cu vehemență.

175:4.13 (1911.10) Sinedriul a ridicat ședința în acea zi de marți aceea către miezul nopții, după ce decretaseră în mod oficial moartea lui Iisus, au dat ordine de arestare a sa, și au convenit să se reunească în dimineața următoare, la ora zece, la marele-preot Caiafa pentru a formula acuzațiile care le vor permite să-l inculpe pe Iisus.

175:4.14 (1911.11) Un mic grup de saducheii mersese până la a propune ca ei să se scape de Iisus asasinându-l, dar fariseii au dezaprobat în mod formal această procedură

175:4.15 (1911.12) Așa era situația în Ierusalim și printre oameni cu prilejul acestei zile plină de evenimente, în vreme ce, deasupra acestei

memorabile scene terestre, plana un vast ansamblu de ființe celeste dornice să facă ceva pentru a-l ajuta pe suveranul lor preaiubit, dar fără putință să acționeze, pentru că lucrul aceasta le fusese efectiv împiedicați de superiorii care le comandau.